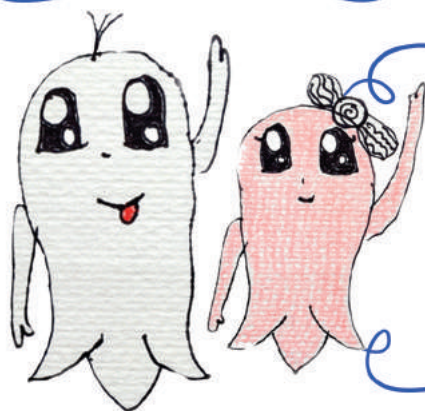
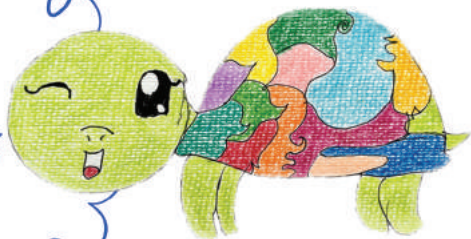

Carte de povești

autor: Andreea Iatagan

Fufu,
testoasa incoloră

Oul fermecat

Fetița căreia nu îi
plăceau culorile

Fufu, țestoasa incoloră

Fufu era cea mai mică dintre țestoasele care se născuseră în acel an. Și se născuseră ceva pui, nu glumă! Toată plaja era plină, cât vedeai cu ochii.

Fufu era cea mai mărunțică și mergea mai încet decât ceilalți pui de vârsta de ei. Uneori rămânea atât de mult în urmă, încât până și melcii de mare se minunau că cineva putea fi mai lent decât ei.

Micuței Fufu îi era rușine și stătea mai mereu cu capul ascuns în carapace. Oricum niciunul dintre pui nu se juca cu ea. Prea pitică, prea înceată, așa îi spuneau.

Dar acestea erau cele mai mici dintre problemele țestoasei. Mai avea șanse să crească și poate că va învăța să meargă mai repede, iar atunci ar fi ca ceilalți pui. Se putea întâmpla. Dar carapacea nu o să i se coloreze în veci. Asta era imposibil.

Da, ați auzit bine.

Celelalte țestoase aveau cele mai frumoase desene verzi pe carapacea lor. Ieșite în relief, formele lor geometrice le acopereau, ordonat, tot spatele. Cu cât erau mai verzi, cu atât mai mândri erau puii de țestoasă și mai țăntoși mergeau.

Dar Fufu?

Fufu avea cea mai plictisitoare carapace dintre toate. Fără pic de culoare sau forme care să iasă în evidență. Doar gri. Mai închis sau mai deschis, e adevărat, dar tot gri era.

Cel mai gri dintre toate griurile de pe pământ, își spunea Fufu, dezamăgită. Iar asta nu o să se schimbe niciodată. Era sigură de asta.

- Hei, mogâldeață incoloră, dă-te din calea mea! îi țipă în ureche un pui de țestoasă care se avânta spre mare ca să mănânce.

Of, de-ar merge și Fufu mai repede, ar mai prinde și ea la mal câțiva calamari și niște alge să își facă o salată. Dar, așa, o să bea doar apă și o să își imagineze că a avut o masă copioasă.

Chiar dacă stătea mai mult singură, Fufu era o fire tare veselă.

Îi plăcea să adune scoici și făcea castele de nisip uimitoare. Își imagina că e cea mai mare, mai rapidă și mai colorată prințesă-țestoasă din câte existaseră vreodată.

Se înțelegea bine cu meduzele și crabii. Iar cu pescărușii se juca de-a v-ați ascunselea.

- Hei, pot să mă joc și eu cu voi?

Lui Fufu nu îi venea să creadă. Îi era frică să se întoarcă și să vadă cine vorbise. Poate doar își imaginase. N-ar fi prima dată când îi treceau tot felul de gânduri năstrușnice prin minte.

- Hei, Fufu, vreau și eu să mă ascund cu tine!

Asta clar nu poate fi imaginația mea, își spuse Fufu și îndrăzni să se uite în spate.

Văzu un pui de țestoasă, nici prea mic și nici prea mare, verde, dar nici foarte verde.

- Sunt Lili. Îmi place jocul vostru, vă urmăresc de ceva vreme, dar nu am avut până acum curajul să vin să vă salut.

Fufu nu avea nevoie de nicio explicație. Era în al nouălea cer.

- Bine ai venit în jocul nostru. Pescărușii te salută și ei. Sunt fericiți că acum trebuie să ne găsească pe amândouă.

Unde vrei să ne ascundem?

Dar n-au mai apucat să ajungă la stânca unde plănuiseră să se ascundă, pentru că au început să vorbească vrute și nevrute și au uitat de jocul cu pescărușii.

Fufu a aflat că Lili nu se înțelegea nici ea cu ceilalți pui de țestoasă. Îi plăcea să deseneze pe nisip cu coada, iar ei o luau în râs din cauza asta.

Iubea marea și scoicile, la fel cum îi plăceau și lui Fufu.

- Cât de mult mă bucur că acum ne putem juca împreună și putem fi prietene, a spus Lili și a venit atât de aproape de Fufu încât carapacele lor se atinseră pentru o secundă.

Atunci, ceva incredibil se întâmplă. Fufu simți o căldură în tot corpul și i se păru că plutește de fericire.

Avea o prietenă. O prietenă adevărată.

- Hei, ți s-a colorat carapacea. Dar, Fufu, nu e verde ca a mea. Adică e verde, dar nu e numai verde. E...

Fufu era cea mai colorată țestoasă. Nici imaginația ei bogată nu îndrăznise vreodată să se gândească la o asemenea posibilitate.

Dar era de-a dreptul minunat. Prietenia cu Lili făcuse ca imposibilul să devină posibil.

Până și ceilalți pui de țestoasă credeau că e cea mai frumoasă carapace pe care o văzuseră. Acum Fufu nu mai era cea înceată, pitică și incoloră.

Era Fufu cea multicoloră.

Ilustrație realizată de **Ioana Macoveiciuc**
(printesaurbana.ro) cu produse din
colecția **BIC Kids**

Oul fermecat

Pe Nick îl trezi din somn un zgomot. Se frecă la ochi, încercând să înțeleagă ce se auzise. Acum era liniște deplină, dar Nick era convins că nu se înșelase. Auzise ceva... de la geam. Da, de acolo.

Se dădu jos din pat și își lipi năsucul de geamul înghețat. Afară ninsese și era tare frig. Băiețelul văzu ceva în zăpada strânsă pe pervaz. Dar ce vedea era atât de neobișnuit, încât se mai frecă o dată la ochi ca să se dezmeticească.

În zăpadă era un ou alb cu pete de un verde-argintiu. Nick se gândi la toate păsările despre care citise în enciclopedii.

Niciuna nu făcea ouă atât de pestrițe. Și niciuna nu și-ar fi lăsat oul pe pervazul unui copil, în zăpada rece.

Nick deschise geamul și îl luă repede de acolo. Îi îngheță mâna, atât era de ger afară. Oul era foarte fin și destul de mare, că a trebuit să îl care cu amândouă mâinile ca să nu îl scape.

Băiețelul îl luă cu el în pat și îl înveli cu plapuma lui.

Amândoi tremurau.

Hm, un ou să tremure? Ce ciudat, o să spuneți.

Dar lui Nick nu i se părea nimic neobișnuit. Încălzi oul cum putu mai bine, suflă spre el cu respirația caldă, îl mângâie pe creștet și îi vorbi ca celui mai bun prieten, de parcă l-ar fi știut de-o veșnicie.

Când s-au mai încălzit puțin, Nick i-a făcut oului un culcuș numai al lui. Îl înveli cu pătura călduroasă pe care mama i-o lăsa mereu pe pat în caz că noaptea era prea friguroasă.

Băiețelul își aduse apoi lampa de pe birou și o aprinse lângă oul cel pestriț. Era suficient de cald acum, pentru că oul nu mai tremura deloc. Pesemne că adormise. Așa că Nick închise și el ochii, liniștit.

Se trezi când cineva îl trase de mânecă atât de tare, încât se rostogoli din pat și căzu cu o mare bufnitură.

În fața lui era o... arătare. Nici nu știa cum să o descrie mai bine. Era aidoma unei fantomițe, albă și cu ochi jucăuși. Părea făcută din gelatină și plutea la câțiva centimetri de podea.

Avea limba scoasă afară de un cot și se comporta ca un câțel fericit că s-a întors stăpânul său acasă.

În ciuda înfățișării, era o fantomiță tare prietenoasă. Acum venise la Nick și se holba la tălpile lui goale, probabil pentru că ea nu avea picioare și nu știa la ce folosesc.

- Coaja oului e spartă, așa că tu trebuie să fii puiul dinăuntru. Dar tare ciudat mai ești, amice. Nu ești nici pasăre, nici animal, nici pui de om și nici vreo altă vietate din enciclopediile mele. Dar ești simpatic. Îți mai este frig? Te simți bine?

Nick turuia întruna, în timp ce fantomița stătea locului și se uita la el, curioasă.

- O să îți spun... Trip. Și o să te îngrijesc și o să ne jucăm împreună. Vei fi prietenul meu.

Trip nu vorbea, dar părea să înțeleagă pentru că îi sări imediat în brațe.

Pe fantomiță nu o vedea nimeni în afară de Nick.

Nici măcar mama lui. Biata de ea, tare se mai sperie într-o zi când Trip se îmbracă cu o cămașă de-ale ei și se apucă să umble prin casă.

Atunci chiar părea o fantomă adevărată, iar Nick a trebuit să inventeze o întreagă poveste despre cămașa zburătoare ca să o liniștească pe mama.

Lui Nick nu îi păsa că nimeni nu îl putea vedea pe prietenul său. El era fericit că avea cu cine să se cațere în copaci sau să se plimbe cu bicicleta. Făceau și alte lucruri mai năstrușnice împreună.

Seară de seară, se urcau pe un fir de aur până la lună și numărau stelele. Dimineața dădeau o fugă până la zâna măseluță, care îi servea mereu cu plăcintă de mere. Ba chiar fuseseră într-o zi la pinguinii de la Polul Sud și le duseseră ceai cald, ca să nu înghețe.

Cei doi erau de nedespărțit. Au fost împreună chiar și în prima zi de școală. Nick era atât de emoționat, încât îi tremurau picioarele.

Fantomița l-a luat de mână și i-a cărat ghiozdanul. În clasă, s-a așezat sub bancă în așa fel încât băiețelul să îl poată vedea oricând ar fi avut nevoie.

Colegii păreau drăguți, dar Nick tot se uita în jur, cu spaimă. Așa a văzut că ghiozdanul unei fete se mișca. Era așezat pe jos, lângă banca ei, și din el răsărea un cap de fantomiță gelatinoasă.

Doar că nu era albă, ca Trip, ci rozalie. Se holba într-o carte și nu părea să înțeleagă nimic.

Fetița îl observă pe Nick. Văzu și că se uita, insistent, la ghiozdanul ei.

Oare îi putea vedea prietena? Cum era posibil? Nimeni nu o mai observase până atunci pe Rosie. Nimeni nu o putea vedea, în afară de ea.

La rândul ei, fetița îl văzu pe Trip sub bancă. Se așezase confortabil și desena ceva cu un creion.

Amândoi copiii au păstrat liniștea până la finalul orei și s-au prefăcut că Trip și Rosie nici nu existau. Dar când s-a sunat de ieșire, amândouă fantomițele au zbughit-o afară din școală.

La fel au făcut Nick și Ella. Așa o chema pe colega sa. Și ei îi fusese frică de prima zi de școală, așa că îi venise ideea să o ia pe Rosie cu ea în ghiozdan.

Și Rosie se născuse tot dintr-un ou cu peștiș, în urmă cu numai câteva zile.

Fantomițele mergeau înainte, ținându-se de mână. V-am zis că erau tare prietenoase fantomițele astea gelatinoase.

Nick și Ella le urmau. Vorbeau despre teme, note, profesori, jocuri, muzică, pasiuni, părinți, lună și stele, pinguini zgribuliți și zâna măseluță.

Așa au făcut în prima zi de școală. Așa au făcut zi de zi de atunci înainte.

Ilustrație realizată de **Gabriela Maalouf**
(gabrielamaalouf.ro) cu produse
din colecția BIC Kids

Fetița căreia nu îi plăceau culorile

Micuței Ria nu îi plăcea să coloreze. Nu înțelegea de ce sunt atât de multe culori și de ce un copil trebuie să le știe pe toate pe nume.

Ba chiar să le și folosească în desene. Cine inventase coloratul ăsta, se întreba fetița.

Și de ce culorile vor să stea tot timpul împreună pe foaia de hârtie?

Ria folosea mereu același creion cu vârf gri de grafit. Un creion obișnuit. Era mic, atât de des îl ascuțise.

Voia să deseneze o casă albastră pe un câmp cu flori roșii? Creionul ei îi era de ajuns. Un ursuleț de pluș cu fular verde și năsucul roz? Nimic mai simplu.

Creionul ei se pricepea și la asta.

La grădiniță era singurul copil care nu se certa pe borcanul de creioane colorate atunci când aveau vreun proiect de făcut. Creionul era suficient. Până într-o zi.

- Bună, Ria!

- Ah... bună?! Ria a salutat, dar habar n-avea pe cine. Se uită în jur, peste tot în camera ei, dar nu văzu pe nimeni.

- Sunt aici, pe masa ta.

Ria nu vedea decât un creion Galben cu care mama ei insistase să coloreze soarele pe care îl schițase pe o foaie. Desigur că nu îl folosisese.

- Da, da, ai văzut bine. Sunt eu, creionul Galben. Ți-am colorat eu soarele.

- Of, nu! Acum ai venit și tu să îmi spui cât de frumoase sunt culorile și cum totul în jur e plin de culoare. Ei bine, află că nu mă interesează chiar deloc. Eu folosesc doar creionul, și cu asta basta!

- Dar soarele colorat de mine are ceva cu totul special. Uită-te pe foaie și ai să vezi, o îndemnă creionul Galben.

Ria nu prea voia, dar era, totuși, curioasă. Și, trebuia să recunoască, îi plăcea să vorbească cu creionul Galben. Era simpatic, purta o pălărie și ochelari și zâmbea mereu.

O să mă uit, ce mare scofală, își spuse Ria. Ce putea să aibă atât de special un soare colorat pe o foaie de hârtie?

Înțelese imediat.

Când se uită la el, soarele se ridică de pe foaie și își întinse razele, ca și cum s-ar fi trezit din somn. Se cocoșă apoi pe peretele camerei, care acum strălucea în lumină caldă și blândă de vară.

Din cutia cu creioane colorate de pe masă sări și Verdele. Era sprinten și purta o cămașă elegantă cu cravată.

Ria îl privi uimită cum, fără să scoată o vorbă, Verdele coloră pe foaie un cireș.

Veni repede și Rozul care umplu pomul cu flori. Nu a durat mult și cireșul înflorit s-a cuibărit confortabil în mijlocul camerei.

- Ești sigură că nu vrei să încerci și tu? o întrebă Portocaliul cel rotofei, care prinsese curaj și ieșise și el din cutia cu creioane colorate.

Ria strâmbă din năsuc, așa cum fac toți copiii care vor să aibă mereu dreptate și nu cedează cu niciun chip.

- Nu, tot nu îmi plac culorile, se încăpățână ea, deși ar fi vrut să vadă dacă și desenele făcute de ea pot prinde viață.

Atunci Portocaliul coloră o minge și aceasta începu să salte, veselă, prin cameră.

- Asta e prea de tot!

Ria nu se mai putu stăpâni și începu să zburde și să se joace cu mingea. Camera ei era un paradis cu jocuri, soare cald și parfum proaspăt de cireș.

Dar, parcă mai lipsea ceva...

Ria scotoci în cutia de creioane și luă de acolo Maroul. Creionul era mai în vârstă și se sprijinea într-un baston, așa că fetița îl prinse cu grijă între degete și începu să coloreze.

Coloră un cățeluș cu blana cârlionțată și urechi fluturând. În secunda următoare, cățelul prinse viață și veni să o lingă pe mână.

Dădea tare din coadă. Ria s-a jucat cu el, fericită.

Apoi a colorat și cu celelalte creioane.

Cu Rozul și-a făcut înghețată de zmeură și a înfulecat-o cu poftă.

Cu Albastrul a colorat marea și s-a bălăcit în ea.

Cu Albul și-a făcut scoici și le-a adunat într-un șirag pe care l-a purtat la gât.

A luat apoi toate creioanele pe care le folosise până atunci și și-a colorat cea mai veselă rochiță pe care și-a putut-o imagina.

Se simțea atât de bine îmbrăcată cu ea!

- Culoilor chiar le place să stea împreună. Și ce magie știi să faci, se entuziasmă fetița.

Ria păstrase un creion deoparte.

Era Movul cel subțirel și delicat. Cu el a desenat un buchet mare de lavandă.

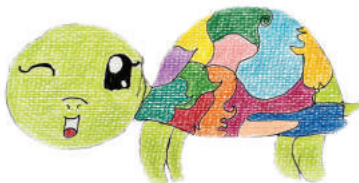
Era pentru mama ei, cea care îi spusese mereu că din culoare prind viață cele mai frumoase vise.

Acum știa că e adevărat.

Ilustrație realizată de Dan Cruceru
(taticool.ro) cu produse din
colecția **BIC Kids**

E-book oferit de **BIC Kids**

Împreună desenăm
viitorul copilului tău !